

Úvodníček

Začal nám další rok činnosti a máme za sebou první dva zářijové výlety. Ještě v říjnu bude jeden výlet ven (prý do Brd) a pak se již začne jezdit do škol a ubytoven. Zahájíme to podzimníma prázdninama v Pasekách. Doufám, že tentokrát nám bude počasí přát, jelikož Krkonoše na podzim jsou určitě nádherné.

Chtěl bych připomenout, že opět nastal čas na oddílové příspěvky. Takže se nezapomeňte dohodnout se svým družinovým vedoucím, ať vám dá složenku na zaplacení.

Kosa

Milovice

Milovice, Milovice...co se o nich dá říct více? Třeba, že leží nedaleko Nymburka (myslím) a tím pádem vlastně v Polabí. Taky, že toto městečko sloužilo dlouhá léta jako vstup do vojenského výcvikového prostoru. A tento prostor jsme se o jednom zářijovém víkendu vydali v čele s Bužem prozkoumat.

Takže jak to vlastně bylo... Je pátek večer a banda

Kočovníků se ve Vlkavě souká z vlaku. I přesto, že je večer, je docela vedro. Upravujeme Anče bagáž (to mi připomíná, že od té doby nějak postrádám uzlovačku☺) a protože Bužu velí „...po červené...“, vydáváme se po červené. Směrem na Loučov, odbočkou na sklad palet a do lesa. V lese nalézáme místo na spaní a nastává klasický kočovnický letněvýletní večer: ohýnek, pojidání večeří z domova, povídání a pak hají. Bužu ještě nařizuje budíka, že prý to máme další den daleko, tak bude nutno povstat, abysme to jako prý ušli.

Probouzíme se chvíli před nařízeným budíkem, snídáme a balíme. Je nádherný den, ale vedro už od rána. Proléváme ohniště vodou, protože je dost sucho a vyrazíme směrem do bývalého vojenského

prostoru. První cíl je letiště, kde se ovšem, jak zjišťujeme, už usídlila firma

distribující krouhané zelí a její zaměstnanec nás odmítá na letišti vpustit. Zato nám radí jiný směr, k bytovkám. Kráčíme po rozbité silnici, kde občas projede neuvěřitelně rychle auto a po levé ruce máme zbytky zrezivělého plotu z ostnatého drátu. Chmurný pohled. Po chvíli se z lesa noří domy. Rozbité, vybydlené. Ještě chmurnější pohled. Nebyli bychom to ale my, kdybychom něco takového neprozkoumali. Zastavujeme

azbukou přinášející horké zprávy ze Sovětského svazu. Bužu říká, že chceme-li ujít to, co on naplánoval, musíme vykročit. Kdo by vzdoroval takovému vůdci. Vykračujeme. Jdeme dál podél bytovek. Část jich je oplocená, opravená a upravená. Jsem zvědav, kdo si tam ale ten byt pořídí. Kousek za bytovkami obědváme. Chleba s – lahůdka. Áža má bod za skvělé rybičky. Po obědě je část osazenstva líná a zbytek si jde zaházet frisbee na pole, při čemž si Hakis mrzačí nohu, ale nese to statečně celý zbytek výletu, takže to nemá cenu dále zmiňovat. Pokračujeme po silnici, která je stále rovně. Po cca 2 km, v místě bývalé vesnice Mladá, odhýbáme vlevo a jdeme zase rovně. Stále vpřed. Kolem je pěkná příroda, až by to jeden v bývalém VVP nečekal. Terén je občas zvlněn

tedy, odkládáme věci a jdeme na průzkum jednoho z domů. Uvnitř nalézáme vylámené dveře, nábojnice, noviny psané azbukou, nápisy na stěnách azbukou... Jdem zase ven a vidíme jak si ve vedlejším domě místní omladina hraje na vojáčky a zásahovou jednotku policie a to včetně zbraní a uniforem. Průzkum obytného domu nás ale podnítil k průzkumu bývalého kulturního centra. Prolézáme bývalým kinosálem, promítačskou kabinou a dalšími

prostorů centra. Na zemi jsou noviny psané pozůstatkem cvičných zákopů, ale vše je porostlé bujarou zelení. Pořád rovně

vojenským prostorem až do vesnice Jiřice.

Před Jiřicemi ale narážíme na další zajímavost. Věžnici. A stále funkční. Na cestě kolem ni je zakázáno troubit, fotografovat a jezdit rychle. Sedíme u cesty a vězni na nás pokřikují z oken. Kolem nás projíždí několik dozorců v autech. Asi jedou pozdě neb zatáčku berou div ne po dvou kolech. Pokračujeme dále do Jiřic, kde nalézáme restaurační zařízení a shodujeme se, že menší zrestaurování se by nebylo od věci. Čekání na otevření si krátíme frisbee. Poté se restaurujeme a během toho se dostavilo to, co jsme vzhledem k teplotě, tlaku a rosnému bodu čekali již celé odpoledne. Bouřka. A pěkná. Naštěstí jak rychle začala, tak vcelku rychle přešla, takže se za chvíli můžeme vydat zase na cestu. A protože se mezi tím smrklo, tak pro dnešek na cestu poslední. Opět jdeme po zcela rovné silnici do VVP. Míjíme věznici, ozářenou spoustou reflektorů, a na jedné z křižovatek mizíme v lese. Mokrém a dosti terénním. Kdyby tam nebyly stromy, věřil bych, že to byl opravdickéj tankodrom. Hledáme dřevo a to se pak pokoušíme přesvědčit, aby chytlo a hořelo. Povedlo se. Asi po hodině. Vaříme tedy večeři. Těstoviny, paráda. Všude je mokro a mírně se nám klíží oči, tak mizíme v pařeništích a uléháme na nerovný terén. Přičemž i nerovný i terén jsou slabá slova.

Ráno je vlhké a olezlé. Všechno kolem je vlhké a olezlé. Vybrali jsme si na spaní pěkně vlhký a olezlý les. Navíc silně hrbolatý, protože každého z nás bolí celé tělo a navíc každého jinak. K naší smůle je přes cestu les vcelku pěkný, rovný a méně olezlý, ale ten jsme večer nějak přehlédli. Inu, state se. Snídáme. Mám skoficový závin Delvita, ale Vigova předpověď o tom, že kdo tento závin pozře, uschne a rozpadne se na prášek se naštěstí nevyplnila. Po snídání ve spacáčku balíme a opouštíme po rovné cestě olezlý les.

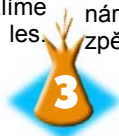
Jdeme rovně až k nějaké bývalé strážní budce a tam zahybáme vlevo. Po zatočení naštěstí rovné úseky končí. Blížíme se k Milovicím, kde se loučíme s Péčou, která se tak těší na studium, že kvůli němu radši odjíždí dříve z výletu. Její chyba. My se jdeme občerstvit do blízké restaurace a pak se k prolejšačkám naobědvat. Sledujeme děcka projíždějící kolem na bicyklech s připevněnou PET lahví, která drhne o kolo, čímž dělá neuvěřitelný kravál. Zřejmě je to trénink, kdyby si někdy v budoucnosti pořídili motorku. Pak již na vlak. Za zmínku ještě stojí trať Milovice – Lysá nad Labem, která má jen dvě konečné – již zmíněné zastávky. A pak už do Prahy, vyklepat jehličí ze spacáku a před očima stále mít tu nekonečnou, rovnou cestu vojenským prostorem.

Čarlí

Deštnice

Když jsme v pátek večer opouštěli příjemně vyhřátý vagon v zastávce Deštnice, která svým vzhledem připomínala spíše trampskou osadu, netušili jsme, jak příznačný bude název této obce pro následující dva dny. V tuto chvíli tam ale nepršelo (na rozdíl od mnoha jiných míst o čtyřiačtyřicet hodin později), a proto jsme se bez váhání vydali k nejbližšímu lesu najít vhodné místo k přespaní. Záhy jsme se uložili nedaleko rušné silnice na mokrý mech a ještě notnou chvíli kolovaly kolem ohně v díře (to aby od něj nebylo příliš teplo) všelijaké pochutiny – jmenuji například ulepené sýrové klobásy, pepřový salám či broskve. Zalepeni touto směsí jsme se odebrali ke klidnému spánku.

Hned po ránu tu byl náročný úkol – spořádat kotlík slizu, což znesnadňovali přítomní gumoví medvídci a kyselá žížaly, o lentilkách ani nemluvě. Po tomto náročném trávicím boji jsme nabrali směr zpět do Deštnice. Stále nepršelo, což nás

nemohlo překvapit, neboť jsme byli bohatě zásobeni informacemi z Meteowebu, přestože se dva zdroje těchto informací v detailech poněkud rozcházel. U silnice seděl nafouklý ptáček a dělal, že nemůže létat, po chvíli se nám však vysmál a odletěl. Největší atrakcí Deštnice byly bezpochyby prolézačky a houpačka, přesto jsme si dali ještě okružní trasu po vsi. Když jsme totiž na konci vesnice chtěli nabrat vodu, ukázalo se, že se jedná o špatný konec, a tak nutně následoval přesun na

správný konec. Tam byla k vidění chata s početným zvířectvem, sestávajícím přibližně ze 2 koček a 4 psů. Největší pozornost si zasloužil jezevčík, který přes břicho takřka nedosáhl nohama na zem. Zelená či modrá (anebo jiná) značka nás

neomylně vedla k Pravdě, z čehož nám ale brzy vyhládlo a nezbyvalo než si upéci nějaké ty sýrové uzeniny na ohničku. Během další cesty byla k vidění kaple sv. Vojtěcha, do které se nedalo dostat, kůň, který vypadal jako kráva, a pak koťátko, které nešlo odehnat. Zuzka našla lízci s podpisem Chrob, ale návrh přidělit jí jakožto poctivému nálezci tuto přezdívku se jí příliš nezamlouval. Netrvalo dlouho, a byli jsme na Pravdě, což není pravda, ale zřícenina. Všichni se bezhlavě hnali po lávce do hradu, pouze Péča si pečlivě přečetla ceduli „Lávka je v havarijním stavu!“ a rozhodla se návštěvu této pamětihodnosti vynechat. Z informační tabule jsme se dozvěděli například to, že hrad v nynější podobě (zřejmě tedy zříceninu) vybudoval jistý Beneš z Kolowrat v 15. století. Dále tento Beneš, řečený Svině, varoval, že chůze po zdivu je poškozováním památky. Na bezpečnost zde proto dohlížel místní poustevník, který obýval s dalšími dvěma zjevy dřevěnou chatrč na nádvoří a ve volných chvílích vytvářel psychedelická výtvarná díla. Jeho nabídku přespat na hradě jsme zdvořile odmítli. Dalším hradním strašidlem byl nakreslený kostlivec, díky kterému Kazach prohrál sázku, které litoval po celý zbytek výletu. Kokešovi tento kostlivec nestačil, a tak se sám pokoušel strašit nebohé turisty ve sklepení. V neosvětlené místnosti se však pouze přerazil o klacek. Když na hrad dorazila i Péča a poustevník s kamarády šel na procházku, mohli jsme přes lávku vyrazit zpět. Cestou z Pravdy už poprchávalo (což jsme věděli z Meteowebu), a proto jsme se ještě stavili v Domoušicích na čaj, přičemž jsme opět narazili na poustevníka a jeho kumpány. Navíc ještě přijel Kosa, chtivý pořádného zmoknutí. Zašili jsme se tedy do lesa a pustili se do značně přebytečného vaření. To už regulérně lilo

(což jsme věděli z Meteowebu). Díky nepřesnosti při stavbě pařeniště do něj poctivě zatékalo, a tak bylo nutno vybudovat další přístřeší. V následujícím chaosu při stavbě pařeniště a rozdělování míst na spaní nejvíce vyniklo Kokešovo prohlášení, že je bizon. Následovala stará indiánská poučka o tom, že bizon spí, kde si určí. Bizon si tedy určil a šlo se spát.

Ráno stále přišlo (což jsme věděli z Meteowebu) a tento stav setrval po celý den. I přes to jsme vstali a vyrazili na vlak do Mutějovic. Vzhledem k neustávajícímu dešti jsme dvouhodinové čekání na vlak strávili v zastávce konzumováním oběda a hraním oblíbených her „Na kovboje“ a „Střevo, střevo, žaludek, žaludek“. Ukázalo se, že variantu této hry s potravinovými názvy Eda příliš nezvládá, zatímco u vnitřností boduje. No a naštěstí tu byl vlak, a tak jsme nasedli. Jelikož jsem jel pouze na Ruzyň, tak nevím, kde nakonec vystoupil bizon, ale bezpochyby to bylo tam, kde si určil.

Marcel

Historka mařistra vitae

Čaučík gaučík, pravidelní louskáči, louskáčci a louskačky tohoto louskániíhodného článku. Přelouskáte-li se tímto článkem, nebo alespoň odstavcem, dovíte se, proč jsem minulý měsíc vynechala a také samozřejmě spoustu dalšího...

Jestli jste se prolouskali až sem, tak pro Vás mám opravdu seriózní výmluvu: totiž po uplynulý měsíc jsem se pokoušela zjistit, zda je tato rubrika ještě pořád čtená. Jelikož mi 90% dotázaných nebylo schopno odpovědět kloudně, a zbytek mi řekl, že je to dobré, ale lepší jsou novější výlety, pokusím se tedy tento rok vyslyšet přání desetiprocentní menšiny. Pokud nabudete dojmu, že to je pouze vycpávka, tak mi dejte, klidně anonymně, vědět, nebudu si to brát osobně, slibuju...

Tak a teď už slibovaný výlet je z jara roku 2000, Vlašim. Howgh! Domluvila jsem. Ať mluvíví moje rudá sestra **Takterápsalantopřiběh:**

Sešli jsme se u clubovny (čti klubovny-amerikanismy útočí) v domnění, že bude následovat, že bude následovat zase ta stejná, nudná cesta vlakem. A tak to i bylo, ale jen pro některé, ti druzí jeli GAZem, ti třetí jeli z Hlavního nádraží autem, ti čtvrtí byli zase ti první, ti pátí doma simulovali nebo se učili na zkoušky a ti šestí vůbec nepatřili k nám do oddílu. Tak se vraťme ke skupině číslo 2- tedy GAZisti. Jelikož cestu první, třetí, čtvrté, páté ani šesté skupiny jsem neabsolvovala. Když dvojka dorazili do Vlašimi, zjistili jsme jistý rozpor mezi fakty a Hobovými fikcemi. Hobova fikce: škola je tu jen jedna, fakta: školy jsou tu 4. Že by škola byla jenom jedna a měla 4 vchody se mi nechce věřit. A tak jsme čekali spolu se třetí skupinou na nádraží na jedničky a čtyřky. Když se konečně dovalili, vyrazili jsme: GAZ a auto jelo za chodci a brzy jsme je také ztratili. Po okružní jízdě Vlašimi zase našli a dovezli šťastně do školy. Nu, a po rozbalení, volejbalu a snědení večeří se šlo spát. Ráno nás Kosa vytáhl z milých spacáčků, tedy nás starší. Mladší mezitím údajně dorazili na Blaník. Cesta auty nebyla ničím zvláštní, až na Veverku (zřejmě Čudlu) která se vždy v GAZU zranila. A už jsme byli na úzkokolejně trati a rozdělili jsme se na dolnodružstvo a hornodružstvo. A už to jelo hén hén naložit, sebrat, naložit, ušlapat a hén hén vyložit, určit dvě ne/schopné paličky z dolnodružstva, nechat jim několik buřtů na opečení, a ještě několikrát naložit a zase vyložit, mezitím jezdit po úzkokolejce a tvořit hnízda v jehličí, zahřívát ruce v rukavicích. Po obědě ještě 2x až 3x naložit, zranit Čudlu, a jsme ve škole. Tam je hrán program, volejbal a jde se spinkat. Dobrou noc strýčku Fido. A následuje klasika: ráno vstát, zabalit, vrátit

Stavba nebyla jednoduchá a přinesla řadu nesnází, avšak stále nejsme u konce, jelikož se náš „krtek“ snaží dostat až do Letňan, a tak stavba překáží pro změnu někde jinde. O tom budu hovořit.

Hned ve stanici Ládvi je umístěna 1. stavební jáma nové etapy a překáží v provozu povrchové dopravě, konkrétně tramvajím, které jámu jen tak neobjedou, takže musí končit zde, na provizorním obratišti (obr.č.1). Toto obratiště funguje tak, že tramvaj přijede do stanice po koleji, jež se na obrázku nachází vpravo a zastaví před výhybkou. Pak vyloží cestující a popojede za výhybku. Tam vyčká na čas odjezdu a vrací se zpět přes výhybku, která je však díky vložené pružině neustále přehozena do odbočky, nabrat cestující do přilehlé zastávky po koleji vpravo. Ta ukončená kolej v pozadí, nemá s chodem obratiště nic do činění, to je jen dočasné odříznutí trati do Ďáblic. Dále do konečné stanice tramvaj Sídliště Ďáblice však koleje stále vedou a po stavbě sem bude opět zavedena pravidelná doprava (linka 17, 10, 24). Jenže

opuštěná trať podléhá vlivům přírody a ještě navíc opodál se nacházející tunel pod křižovatkou Štěpničná asi poskytuje útočiště nejednomu sociálně slabšímu jedinci (obrázek č. 2 pochází ze stejnojmenné zastávky s tunelem v pozadí)! A myslím tedy, že před otevřením

proběhnout jak rekonstrukce svršku (nepoužívané výhybky nemůžou po takové době bez povšimnutí správně fungovat,

zvláště pak jsou-li na elektrické ovládní, tak vyhnání bezdomovců a vyvezení nahromaděného svinčíku z tunelu. Ehm, ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají! Příští stanice...

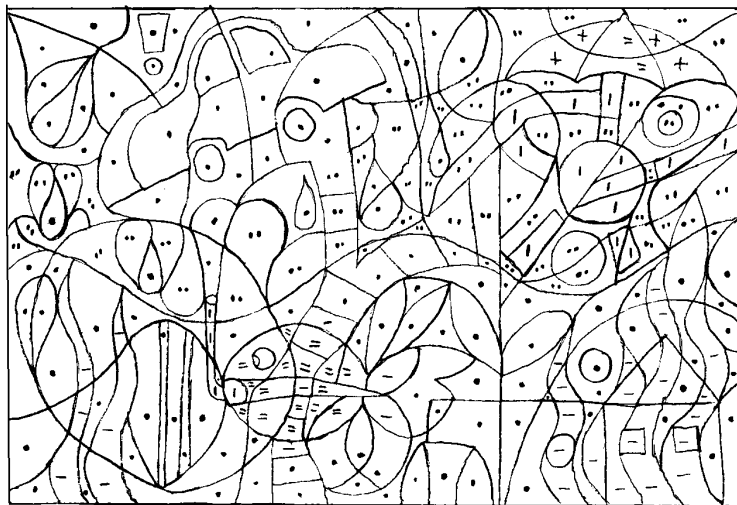
Doprovák Ikarus

Fotobludy

Dnes se v našem článku ještě jednou vrátíme k letošnímu táboru, i když už od jeho skončení uběhla pěkná řádka dní. Je totiž třeba zmínit jednu událost, na kterou se v minulém Týpku zcela zapomnělo, a to i přesto, že se jednalo o jeden z nejkurióznějších okamžiků celého tábora. Vzhledem k tomu, že některým z vás tato událost možná unikla, rozhodl jsem se jí věnovat prostor dnešního článku.

Vše začalo tím, že se po skončení jedné hry ukázalo, že jaksi chybí Ikarus. Zpočátku si toho nikdo nevšiml, ale podezřelé ticho panující v táboře jasně naznačovalo, že tento pověstný vypravěč není přítomen. Kdekdoby byl rád za vzácnou chvíli ticha, ale když se ani po půl hodině

chodí, většina z okolostojících tento komentář poslouchala pouze na půl ucha, a tak z této věty zaslechli pouze to, že Ikarus je poleno. To by samo o sobě nebylo nic zas tak šokujícího, avšak toto nepochopění vyústilo v hromadnou pátrací akci ve dřevárně a v okolním lese za účelem nalezení polena, klacku či větve, která by mohla být Ikarusem. Fáma šla dokonce tak daleko, že se někteří jali prozkoumávat i pařezy a šišky. Hledání a testování možných Ikarusů vidíte na přiložené fotografii. Po deseti minutách intenzivního hledání bylo nalezeno přibližně pět dřevěných kandidátů. S tím, že by jedno z těchto dřev mohlo být Ikarus, souhlasila většina hledačů. Neshoda však zavládla v otázce které. Přítomní se rozdělili šest zneprátených skupin,

•	tmavě modrá
••	světle modrá
	žlutá
-	tmavě zelená
=	světle zelená
+	červená

nikde neozývalo nepřetržité mletí, došli jsme k názoru, že se asi zaběhl. Poté, co nezabraly opakované pokusy o jeho přivolání, kdosi to okomentoval slovy: „Ten je hluchej jako poleno!“ Jak to však obvykle

přičemž každá uznávala jen jedno ze dřev, pouze šestá skupina tvrdila, že Ikarus je všech pět dřev dohromady. Zrovna když se situace okolo klacků stávala kritickou a hrozil ozbrojený střet, objevil se v táboře

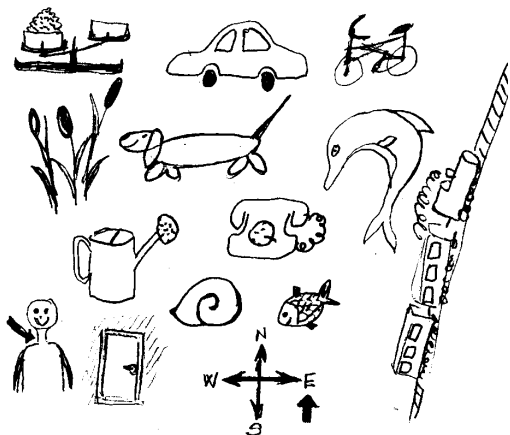
skutečný Ikarus. Udiveným pohledům příliš nevěnoval pozornost a ihned začal vyprávět, jak se na hře nudil a tak si šel popovídat do Lesný s babkou z prodejny. A jelikož se vzápětí pustil do přehrávání jejich veselých výroků, na celou šlamastyku se dřevy všichni brzy zapomněli.

Marcel

Luštěňky

Jistě znáte populární hru zvanou „kimovka.“ Připomenu, že to je hra, kdy po minutě pozorování vybraných předmětů jsou tyto předměty zakryty a vaším úkolem je co nejvíce jich vyjmenovat. Přemýšleli

J	E	Z	E	V	Č	Í	K	K	I
S	P	K	V	U	Í	Y	H	Á	V
O	R	T	E	L	E	F	O	N	Ý
K	L	L	N	I	A	T	L	I	CH
Á	N	O	O	T	U	K	G	E	O
R	Y	B	K	A	E	Ř	E	V	D

jste někdy, proč je pojmenovaná zrovna tak? Nevíte? Vše se dozvíte v tomto článku! Kimovka byla poprvé popsána v knize o opuštěném synovi irského

vojáka, který putuje Indií. Při své pouti se setká s Indem, který je v této doslova mistrem pozorování a irského chlapce naučí nejen takzvanou kimovku, ale i různým dalším dovednostem. Nu, a tento irský chlapec (a stejně tak celá kniha) se jmenuje Kim. Ptáte se, jak se to týká dnešních luštěnek? V tajence **osmisměrky** se dozvíte příjmení autora této knihy. Křestní vám prozradím už teď, je to Rudyard a Kim není jediný jeho román z indického prostředí. Určitě znáte také Mauglího z Knihy džunglí.

Tak to by bylo poučení pro tento měsíc a ještě vám mohu nabídnout něco velmi oddychového, a tím je **vybarvovačka**.

Stačí vám několik pastelek a hurá do toho!

a na závěr **řešení z minulého**

Týpka:

1) *Myš se k sýru dostane vchodem číslo 3;*

2) *Třinácti stejných dlů docílíme dvanácti svislými čarami umístěnými v pravidelných rozestupech. Tím získáme 13 stejných obdélníků a to jsme chtěli.*

3) *Pasáček bude převážet zvířata a zelí v tomto pořadí (pasáček je v loďce vždy, tak ho nezmiňuju): I) koza tam II) nic zpět III) zelí tam IV) koza zpět V) vlk tam VI) nic zpět VII) koza tam a už tam jsou všichni.*

A tohle vše zodpověděl správně jen Helmut, a tedy bude po zásluze potrestán v průběhu října čokoládou. Ale jen malou, protože jsi na loďce vozil ovci a měl jsi vozit kozu!! A kdo nestihl soutěžit v minulém měsíci, tak má smůlu, poněvadž tento měsíc už jsou luštěňky nesoutěžní.

morče

Článek o bodování

Konečně jste se dočkali! Po prázdninové pauze se opět hlásíme ze světa barev, bodů, vteřin. Možná jste si na klubovně všimli, že už visí bodovací plachta, na první pohled vypadá stejně jako ta minulá. Pan Dokonalý má už své místo a sebe jste mezi budoucími snad našli. Ale když se do zahledíte pořádně, zarazí vás fakt, že je na ní spoustu neznámých jmen. Jsou to děti, které chodí do turistického kroužku na různých školách. Například teď je v bodování ZŠ Jana Wericha v Řepích. S těmito dětmi se můžete setkat na jednodenních výletech.

Tak teď bychom měli osvětlit postavu pana Dokonalého pro ty, co ho neznají. Je to neexistující osoba, která chodí na všechny schůzky, nosí pořád kroj, jezdí na všechny výlety, ale zase tak dokonalý není. Nedělá si odborky (za což nemůže být odměněn pěti body za jednu odborku). A také nikdy nedostane fond vedoucího. Každý si může představit, jak asi vypadá. Je tu pouze na srovnání, kolik bodů byste mohli mít.

Co z tohoto plyne? Jezděte na výlety, chodte na schůzky, dělejte si odborky, protože za vším hledějte body.

Bodry a Bod

Bodování

DRUŽINY

1	Kamzíci	14
2	Zubři	7
3	ZŠ Werichova	3

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	30
1	Jake (KA)	28
2	Bára (KA)	27
3	Anča (ZU)	20
4	Ajdám (KA)	18
5	Helmut (TY)	12
6	Kazach (KA)	10
7	Sebík (ZU)	8
8	Karolína (WE)	4
9	Stáňa (WE)	3
10	Verča (WE)	2
	Jakub (WE)	2
11	Matěj (ZU)	1

KOČOVNÍK & OSMAK

